

MIĘDZYNARODOWA KONWENCJA

w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy,

przyjęta jako projekt dnia 10 lipca 1920 roku w Genui na Ogólnej Konferencji Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów. (Dz. U. z dnia 28 maja 1925 r.)

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 19 grudnia 1923 r. - Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 7, poz. 55).

W IMIENIU,
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
MY,
STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu dziesiątym lipca tysiąc dziewięćset dwudziestego roku w Genui na Konferencji Generalnej, Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów został przyjęty projekt Konwencji Międzynarodowej w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy o następującem brzmieniu dosłownem:

Konwencja w sprawie pośrednictwa pracy dla marynarzy.

Ogólna Konferencja Międzynarodowej Organizacji Pracy Ligi Narodów,

zwołana w Genui przez Radę Administracyjną Międzynarodowego Biura Pracy na dzień 15 czerwca 1920 r., postanowiwszy przyjąć pewne wnioski, dotyczące "Kontroli warunków najmu marynarzy, pośrednictwa, warunków zastosowania do marynarzy Konwencji i Zaleceń, przyjętych w Waszyngtonie w listopadzie r. ub. w sprawie bezrobocia i ubezpieczenia na wypadek bezrobocia", która to kwestja stanowi drugi punkt porządku dziennego Genueńskiej Sesji Konferencji, i doszedłszy do wniosku, że propozycje te winny być ujęte w formę projektu konwencji międzynarodowej, przyjmuje następujący Projekt Konwencji do ratyfikacji przez Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy, zgodnie z postanowieniami części o "Pracy" Traktatu Wersalskiego z dn. 28 czerwca 1919 r., Traktatu w Saint-Germain z dnia 10 września 1919 r., Traktatu w Neuilly z dnia 27 listopada 1919 r., Traktatu w Grand-Trianon z dn. 4 czerwca 1920 r.

Art. 1.

Przy stosowaniu niniejszej Konwencji wyraz "marynarze" oznacza, z wyjątkiem oficerów wszystkie osoby zatrudniane na statkach, używanych do żeglugi morskiej.

Art. 2.

Pośrednictwo pracy dla marynarzy nie może być przedmiotem przedsiębiorstwa, które prowadzi jakakolwiek osoba, towarzystwo lub zakład w celach zysku. Za czynności związane z pośrednictwem pracy nie wolno osobom, towarzystwom lub zakładom pobierać od marynarzy opłat pośrednio lub bezpośrednio. Za wszelkie przekroczenia postanowień niniejszego artykułu ustanowi prawo każdego kraju sankcje karne.

Art. 3.

Osoba, towarzystwo lub zakład, które obecnie trudnią się w celach zysku pośrednictwem pracy, mogą mimo postanowień art. 2, za zezwoleniem rządu czasowo dalej się niem trudnić pod warunkiem, że w celu ochrony praw wszystkich stron zainteresowanych poddadzą się kontroli rządowej.

Każdy Członek ratyfikujący niniejszą Konwencję obowiązuje się zastosować wszelkie środki celem jak najrychlejszego zniesienia zarobkowego pośrednictwa pracy.

Art. 4.

Każdy Członek, ratyfikujący niniejszą Konwencję winien starać się, by została zorganizowana oraz utrzymywana skuteczna i dostosowana do potrzeb sieć urzędów bezpłatnego pośrednictwa pracy dla marynarzy. Ta sieć urzędów będzie mogła być utworzona i prowadzona:

a) bądź przez stowarzyszenia reprezentujące właścicieli okrętów i marynarzy, działające wspólnie pod kontrolą władzy centralnej;

b) bądź, w braku takiej połączonej akcji, przez Państwo.

Czynnościami tych urzędów pośrednictwa będą kierowały osoby, posiadające praktyczne doświadczenie morskie. Jeżeli obok siebie istnieją biura pośrednictwa pracy różnych typów, należy poczynić kroki celem uzgodnienia ich działalności w Państwie.

Art. 5.

Ustanowi się komitety, złożone w równej liczbie z przedstawicieli właścicieli okrętów i marynarzy; we wszystkich sprawach dotyczących działalności tych urzędów zasięgać się będzie opinii tych komitetów.

Będzie rzeczą Rządu każdego Państwa określić szczegółowo uprawnienia tych komitetów, mianowicie w sprawie wyboru prezesa z poza liczby członków, poddania ich kontroli Państwa oraz prawa ich do korzystania z pomocy osób, które interesują się dobrobytem marynarzy.

Art. 6.

Korzystając z biur pośrednictwa pracy, marynarz zachowuje prawo wyboru statku, a właściciel prawo wybrania sobie załogi.

Art. 7.

Umowa o pracę marynarzy ma zawierać wszelkie gwarancje niezbędne dla ochrony wszystkich stron zainteresowanych, marynarzom zaś winny być zapewnione wszelkie ułatwienia celem zbadania umowy przed i po jej podpisaniu.

Art. 8.

Każdy Członek ratyfikujący niniejszą Konwencję wyda zarządzenia, które marynarzom wszystkich krajów, ratyfikujących niniejszą Konwencję udostępnią, w razie potrzeby przy pomocy urzędów publicznych, korzystanie w myśl konwencji z biur pośrednictwa pracy dla marynarzy, o ile warunki pracy są mniej więcej takie same.

Art. 9.

Każdemu Państwu pozostawia się decyzję, czy należy względem oficerów pokładowych i oficerów mechaników wprowadzić postanowienia zbliżone do postanowień niniejszej konwencji.

Art. 10.

Każdy Członek, ratyfikujący niniejszą Konwencję winien dostarczyć Międzynarodowemu Biuru Pracy wszelkich posiadanych przez siebie informacji, danych statystycznych i innych, które dotyczą bezrobocia oraz działalności swych urzędów pośrednictwa pracy dla marynarzy.

Międzynarodowe Biuro Pracy poczyni kroki w porozumieniu z Rządami oraz z zainteresowanymi organizacjami każdego kraju, celem ujednostajnienia różnych systemów krajowych pośrednictwa pracy dla marynarzy.

Art. 11.

Każdy Członek Międzynarodowej Organizacji Pracy, który ratyfikuje niniejszą Konwencję, zobowiązuje się stosować ją w tych ze swoich kolonij, protektoratów i posiadłości, które nie rządzą się zupełnie samodzielnie:

a) z wyjątkiem tych, w których warunki miejscowe nie pozwalają na stosowanie tych przepisów;

b) z zastrzeżeniem, że można poczynić zmiany, jakie okażą się potrzebne dla przystosowania tych przepisów do warunków miejscowych.

Każdy Członek winien zawiadomić Międzynarodowe Biuro Pracy, jakie powziął postanowienia co do każdej ze swych kolonij, protektoratów, czy posiadłości, które nie rządzą się zupełnie samodzielnie.

Art. 12.

Urzędowe ratyfikacje niniejszej Konwencji należy zgodnie z warunkami przewidzianymi w części XIII Traktatu Wersalskiego z dn. 28 czerwca 1919 r., Traktatu w Saint-Germain z dn. 10 września 1919 r., Traktatu w Neuilly z

dnia 27 listopada 1919 r. i Traktatu w Grand-Trianon z dn. 4 czerwca 1920 r. przesłać Generalnemu Sekretarzowi Ligi Narodów celem ich zarejestrowania.

Art. 13.

Z chwilą, gdy w Sekretarjacie zostaną zarejestrowane ratyfikacje dwóch Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy, Sekretarz Generalny Ligi Narodów poda ten fakt do wiadomości wszystkich Członków Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Art. 14.

Niniejsza Konwencja wejdzie w życie z dniem dokonania tej notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Ligi Narodów; obowiązywać ona będzie wyłącznie tych Członków, którzy swą ratyfikację podali do zarejestrowania w Sekretarjacie. Konwencja niniejsza wejdzie w życie w stosunku do każdego innego Członka od daty zarejestrowania jego ratyfikacji w Sekretarjacie.

Art. 15.

Każdy Członek ratyfikujący niniejszą Konwencję, zobowiązuje się z zastrzeżeniem postanowień art. 14, wprowadzić w życie jej przepisy najpóźniej dn. 1 lipca 1922 r. i powziąć środki potrzebne celem zapewnienia im skuteczności.

Art. 16.

Każdy Członek, który ratyfikował niniejszą Konwencję, może po upływie lat pięciu od daty pierwotnego jej wejścia w życie, wypowiedzieć ją aktem, który prześle do zarejestrowania Generalnemu Sekretarzowi Ligi Narodów. Takie wypowiedzenie nabiera mocy dopiero po upływie roku od daty zarejestrowania go przez Sekretarjat.

Art. 17.

Co najmniej raz na lat dziesięć Rada Administracyjna Międzynarodowego Biura Pracy winna złożyć Konferencji Ogólnej sprawozdanie o stosowaniu niniejszej Konwencji i rozpatrzyć potrzebę umieszczenia na porządku obrad Konferencji sprawy rewizji lub zmiany Konwencji.

Art. 18.

Za autentyczny tekst niniejszej Konwencji uznaje się obydwa jej brzmienia: francuskie i angielskie. Zaznajomiwszy się z powyższą Konwencją, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości jak i każde z zawartych w niej postanowień, oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 11 czerwca 1924 roku.